

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE METHODE RIBADIER
(Le systeme Ribadier)

Een komedie in drie bedrijven

door

Georges Feydeau

Vertaling : Bob de Lange

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.2037

PERSONEN

(2 dames - 4 heren)

Ribadier
Thommereux
Savinet
Gusman

Angèle
Sophie

E E R S T E B E D R I J F

Een salon, parterre. Deur in fond die toegang geeft tot de vestibule. Deur links en rechts, eerste plan. Een groot raam rechts, in de fond. Links plan coupé, een schoorsteen, waarboven een portret ten voeten uit, van wijlen Robineau. In het midden, een tafel, bedekt door een tafelkleed. Links van de tafel een fauteuil, rechts ervan een stoel, links een canapé, voor de haard nog een canapé.

Scène I

Sophie, Gusman.

(Als het doek opgaat is het raam in de fond open. Sophie en Gusman zijn bij het raam. Sophie in de kamer, Gusman erbuiten. Zij omhelzen elkaar als twee geliefden.)

GUSMAN : Nog een kleintje, Sophie.

SOPHIE : Toe nou, nee.

GUSMAN : Hè, een heel kleintje! Een heel kleintje!

SOPHIE : Nou! Jij maakt er een grapje van! Nou vooruit dan, maar vlug! *(Zij houdt hem haar hals voor.)*

GUSMAN : *(Kust haar)* Oh! Sophie! Het leven van onze patroons voor dit ogenblik van geluk!

SOPHIE : Toe Gusman! Dit is echt niet het geschiktste moment. Ik heb net de koffie opgediend, bij hun daar! Ze kunnen ieder ogenblik van tafel opstaan en dan snappen ze ons, hou nou op!

GUSMAN : *(lyrisch)* Nou goed, laat ze ons maar snappen.

SOPHIE : Dank je wel, ze zouden ons zo de laan uitsturen! Vooruit, hoepel nou op. Hier - een fles wijn en een

halve pâté, die ik van tafel heb achtergehouden. Om nog een flink stuk voor jou over te hebben, ben ik maar één keer rond gegaan.

GUSMAN : *(Neemt de fles en de pâté)* Ah! Dat vind ik nog eens liefde!... Dat je bemind wordt om jezelf... En wanneer zie ik je weer?

SOPHIE : Nou, vanavond, als je wilt.

GUSMAN : Vanavond? Ze gaan dus niet uit, zij daar?

SOPHIE : Nee. Je hoeft het rijtuig niet in te spannen. Als alles donker is... kom dan door dit raam naar binnen... 'k Zal zorgen dat het aan blijft staan... en kom dan naar boven naar mijn kamer... maar in alle eer en deugd!

GUSMAN : Allicht!

SOPHIE : Daar heb je ze! Maak dat je wegkomt. *(Hij doet vlug het raam dicht.)*

Scène II

Sophie, Ribadier, Angèle.

ANGELE : *(Komt opgewonden, van links derde plan, de kamer binnen met een kopje koffie in de hand.)* Oh! Toe alsjeblieft, je verveelt me.

RIBADIER : *(Zelfde spel, eveneens met een kopje koffie in de hand.)* O ja? Nu en ik wil dat dat niet nog eens voorkomt, die opgeblazen nonsens!

ANGELE : Zo, wil je dat heus?

RIBADIER : *(Gaat in de fauteuil bij de tafel zitten.)* Ja, inderdaad! *(tot Sophie)* Laat ons alleen, Sophie. *(Hij drinkt koffie.)*

SOPHIE : Goed meneer. *(terzijde)* Oh! Oh! Onweer op komst! *(Zij gaat rechts tweede plan af.)*

RIBADIER : Nee echt, ik geloof dat je vandaag een aanval van krankzinnigheid hebt gehad! Want het is krankzinnig

dat jij, een mevrouw, zo'n schandaal komt maken midden in de algemene commissarissenvergadering.

ANGELE : Wie zegt mij dat jij daar bij was, in die algemene commissarissenvergadering? (*Zij zet haar kopje op de tafel en gaat op de canapé zitten.*)

RIBADIER : (*Staat op*) Hoezo, wie? Ik had je gezegd: "Ik ga naar de algemene commissarissenvergadering van de spoorwegmaatschappij van het noorden." Dat is toch duidelijk zou ik zeggen. Maar nee, voor mevrouw is dat niet genoeg, ze wil het met haar eigen ogen zien. De president had de vergadering nog geen vijf minuten geopend of ineens ontstaat er een enorme stampy in de vergaderzaal. Mevrouw die midden tussen al die stomverbaasde heren staat te krijten: "Zo, nu zullen we ze dan eindelijk eens zien, die beroemde algemene commissarissenvergadering."

ANGELE : Nu en wat dan nog, ze zijn er toch niet aan overleden, neem ik aan, al die meneren!

RIBADIER : (*Gaat naar haar toe*) Toe nou, je hebt jezelf volkomen belachelijk gemaakt... en mij erbij.

ANGELE : O! Jij!

RIBADIER : Ja, ik weet best dat je dat niks kan schelen! (*Gaat rechts van de tafel zitten.*) Maar dat neemt niet weg, dat ik eis, dat zoiets niet nog eens voorkomt... dit, toen ik je daar zo zag wist ik niet waar ik moest blijven. En meneer Rothschild... Heb je gezien wat die voor een gezicht zette, meneer Rothschild? Die was niet mis toen jij weg was. U wilt wel zo goed zijn collega, zei ie tegen mij, om mevrouw Ribadier ervan te verwittigen dat onze vergaderingen besloten zijn! Alsjeblieft, dat heb ik aan jou te danken. Ja, en wat wou je hè, wat kon ik terug zeggen?

ANGELE : O, nou jij hebt natuurlijk over me laten lopen.

RIBADIER : (*Staat op*) O nee, ik heb het voor je opgenomen. Ik heb ze verteld dat je de laatste tijd verschijnse-len had van geesteszwakte.

ANGELE : (*Staat op*) Wat! Heb je dat gezegd?

RIBADIER : O ja, maar ik heb erbij verteld dat de dokter had gezegd dat het weer over ging.

ANGELE : Aardig. (*Zij komt achter de tafel*)

RIBADIER : Verdorie nog an toe! Wat zou jij dan in mijn plaats hebben gezegd?

ANGELE : (*komt naar links voor*) Wat ik zou hebben gezegd? Ik zou hebben gezegd als ik gekomen was, dat ik een vrouw was die tot haar schade en schande heeft moeten ervaren wat huwelijkstrouw voor mannen betekent.

RIBADIER : (*Haalt de schouders op*) Toe nou!

ANGELE : Ja zeker... want ik heb er nooit een moment in geloofd, weet je, in jouw algemene commissarissenvergadering.

RIBADIER : Maar neem me nou niet kwalijk... je hebt ons toch zien zitten.

ANGELE : O ja, dat heb ik... ik heb er allemaal mannen zien zitten, maar wat zegt dat nou nog... die vergaderzalen zijn zo uitgekiend, daar weten ze precies hoe ze onaangename verrassingen moeten voorkomen.

RIBADIER : O!

ANGELE : Wie zegt me dat jullie niet de tijd hebben gehad om alle revuedanseressen weg te laten glippen.

RIBADIER : Mijn lieve, ik geef je de plechtige verzekering dat de algemene commissarissenvergadering van de spoorwegmaatschappij van het noorden heus wel iets anders te doen heeft dan te zitten ginnegappen met revuedanseressen.

ANGELE : (*haalt de schouders op*) Maar je wilt me toch hoop ik ook niet wijsmaken dat ze daar bij elkaar gaan zitten om over dat spoor te praten!

RIBADIER : Maar, lieve hemel!

ANGELE : Ga nou! Het ligt er toch, dat spoor, waar moeten ze dan nu nog over praten? (*Zij komt naar de haard, gaat dan op de canapé voor de haard zitten.*)

RIBADIER : Oh! Discussieer eens met een vrouw... argumenten hebben die. (*Gaat naar haar toe*) Wat verzin je nu toch? Op grond waarvan verdenk je me toch? Heb ik je ooit één reden gegeven om jou te kunnen laten beweren dat ik je bedroog? (*Hij leunt tegen de schoorsteen.*)

ANGELE : O, jij niet, maar hij! (*Ze wijst naar het portret boven de schoorsteen.*)

RIBADIER : O... o... hij... hij... jij altijd met je Robineau. Het is toch niet mijn schuld dat je eerste echtgenoot je bedrogen heeft?

ANGELE : O nee, dat is helemaal mijn schuld. Als ik beter had opgelet... en daarom neem ik nu mijn voorzorgen. De ellendeling! Denk je eens in dat hij me zijn hele leven heeft bedrogen en dat ik er niet dàt van gemerkt heb! Nee, moet je hem zien. (*Ribadier gaat naast haar zitten op de canapé.*) Met dat gezicht van 'm alsof ie me uitlacht! (*Tegen het portret*) Schooier! Heb je me genoeg voor gek gezet?

RIBADIER : (*staat op*) Ja, hem moet je hebben. (*Hij komt naar rechts.*)

ANGELE : (*zelfde spel*) Je dacht dat je slim was en dat je vrouw verblind was. Ah, maar ik zal je wel krijgen, hoor je! Jij hebt mij bedrogen, hè? Jij hebt er maitresses op na gehouden.

RIBADIER : Mooi zo!

ANGELE : (*Staat op*) Nou goed, ik zal jou bedriegen, ik zal er minnaars op na houden.

RIBADIER : Wat?

ANGELE : Oog om oog, tand om tand.

RIBADIER : Héla, héla, Angèle! Je vergist je, je vergeet dat je van burgerlijke staat veranderd bent! Nummer één is geliquideerd.

ANGELE : (*Achter de fauteuil*) Ach ja, dat is waar ook... maar ja, in mijn verontwaardiging!

RIBADIER : Ja! En het is maar goed dat je niet verder gaat in je verontwaardigingen want dan zou je niet hem,

maar mij je weet wel! En het zou toch niet billijk zijn dat, omdat hij gescharreld heeft, ik failliet moet worden verklaard.

ANGELE : Ach ja, het komt ook door dat portret! Elke keer als ik er naar kijk dan voel ik de woede in me opstijgen.

RIBADIER : Nou, stuur hem dan naar zolder als het dat is! Waarom laat je hem dan hier? (*Hij gaat rechts van de tafel zitten.*)

ANGELE : Omdat het een Bonnat is... als het alleen om het gezicht van Robineau zaliger ging, dan was ie al lang... maar een Bonnat... zelfs al is die van je man, die laat je hangen, dat is decoratief.

RIBADIER : Dat zeg ik ook niet, maar, als het je zo aanpakt dat onze huwelijksrust erdoor verstoord dreigt te worden, zal ik dan Bonnat vragen om hem een beetje om te schilderen? Misschien kan hij er een edelman uit de twaalfde eeuw van maken. De tijd heelt alle wonden. Dat zou je echt wat meer afstand geven.

ANGELE : Nee, ik wil hem houden zoals ie is.

RIBADIER : Ah! (*zucht*)

ANGELE : Het is heel goed dat ik me dat voor ogen blijf houden, dat toonbeeld van huwelijksbedrog al was het alleen maar om me eraan te herinneren dat ik jou in de gaten moet houden.

RIBADIER : Mij? Maar lieve hemel, waarom?

ANGELE : Omdat je mijn man bent.

RIBADIER : Nou dat is me een reden.

ANGELE : Dat is de beste die er is... Dat portret, weet je, dat hangt daar om me te zeggen: "Onthou maar goed dat alle echtgenoten bedriegen en ontrouw zijn". En zeg er maar niets tegen in, dat vloeit voort uit het ambt.

RIBADIER : Zo, zo, dat is dus wat Robineau tegen je zegt uit de grond van zijn verf.

ANGELE : Precies. En hij zegt er nog bij: "Kijk, ik heb je bedrogen en je hebt er niets van gemerkt, nou prent je

maar goed in je hoofd dat al je echtgenoten je zullen bedriegen precies zoals ik dat heb gedaan."

RIBADIER : Al je echtgenoten?

ANGELE : Laat je maar niet bedriegen door de schone schijn hoe meer mannen zichzelf iets te verwijten hebben, des te meer proberen ze de schijn op te houden... wantrouw je ogen en je oren, zoek, snuffel, speur, let op en als je niets ziet zeg dan maar tegen jezelf dat je verkeerd gekeken hebt en wees er maar des te meer van overtuigd dat er iets is.

RIBADIER : Maar dat is om gek van te worden.

ANGELE : (*Komt naar links voor*) Dat is wat hij tegen me zegt, de Robineau van Bonnat.

RIBADIER : Ik smijt hem in de kachel, die Robineau. Ik smijt hem in de kachel.

ANGELE : Ja ja, ik heb een keer voor gek gestaan, dat zal me geen tweede keer gebeuren, of in elk geval zal het dan niet mijn schuld zijn.

RIBADIER : Maar allemachtig omdat jouw Robineau...

ANGELE : O nee. Het gaat al niet meer om Robineau. Die heeft deze wereld vaarwel gezegd voor een andere.

RIBADIER : (*spottend*) Misschien kun je hem laten uitwijzen.

ANGELE : Hij zit best waar ie zit. Maar als hij er dan niet meer is, jij bent er altijd nog.

RIBADIER : Is dat soms een verwijt?

ANGELE : Ik maak geen grapjes. Dit zal me een les zijn. Er komt altijd een geluk bij een ongeluk! Daarom, toen ik met je trouwde, heb ik één ding met mezelf afgesproken. Ik heb tegen mezelf gezegd, zo lief en meegaand als je geweest bent met Robineau zaliger zo lastig en zo streng zul je zijn met Ribadier zaliger.

RIBADIER : Hoezo Ribadier zaliger.

ANGELE : O, pardon, Ribadier.

RIBADIER : O, gelukkig! Bliksems jij maakt haast!

ANGELE : (*pakt hem bij zijn armen.*) Als je kans ziet om mij te bedriegen dan ben je slim.

RIBADIER : Allemachtig, je volgt iedere stap van me. Je zit mij altijd op mijn hielen.

ANGELE : Ja zeker, want ik ken al jullie manieren... al jullie trucs.

RIBADIER : Ken jij al onze trucs?

ANGELE : Helemaal! Ik heb de hele bloemlezing. (*Zij zwaait met een precieus in marokkaans leer gebonden zakboekje.*)

RIBADIER : Wat is dat?

ANGELE : Dit? Dat is het register van alle zwierpartijtjes van mijn man.

RIBADIER : Wat?

ANGELE : Die die heeft uitgehaald tijdens zijn leven.

RIBADIER : Ja, dat spreekt.

ANGELE : De smeerlap... Hij is zelfs zo cynisch geweest om ze op te schrijven in zijn boekje, zeker om het nageslacht er nog een beetje plezier van te laten hebben. Hij heeft niet alleen geboemeld maar ook nog geboekt. Schuinsmarcheerder!... en verzamelaar, nou dit heeft me een aardig beeld van hem gegeven.

RIBADIER : Ook stom om dat allemaal op te schrijven. Er zijn van die dingen die je doet maar die je niet opschrijft.

ANGELE : O, denk jij er zo over?

RIBADIER : (*onwillekeurig*) Maar lieve hemel... eh... nee!

ANGELE : Hij heeft er een hele verzameling van gemaakt... met een inhoudsopgave... en een titel... een titel zelfs! (*Komt naar links.*)

RIBADIER : Nee? Zelfs...

ANGELE : (*met een bitter lachje*) Ja, mijn scheepjes.

RIBADIER : Mijn scheepjes?

ANGELE : (*Zwaait met het boekje dat ze bij één der hoeken vasthoudt.*) "Praktische wegwijzer voor echtgenoten zonder fantasie, alsjeblieft daar heb je mijn scheepjes". Het zijn er driehonderd vijfenzestig!

RIBADIER : Alle donders! Dat is een hele vloot. Driehonderd vijfenzestig! Net zoveel dagen als er in een jaar zijn.

ANGELE : Gedeeld door de zeven jaar dat ons huwelijk heeft geduurd betekent dat ieder week één scheepje. (*Zij komt naar de fond.*)

RIBADIER : Net als de Holland-Amerikalijn, een wekelijkse dienst.

ANGELE : (*Gaat in de fauteuil zitten.*) En als je dan bedenkt dat ie dat allemaal, als het ware onder mijn neus heeft uitgevoerd, en dat ik er niet dat van heb gemerkt.

RIBADIER : Je hebt waarschijnlijk de haven nooit gezien.

ANGELE : Maar geen nood, dank zij dit boekje heb ik in het vervolg de wegwijzer naar al jullie slimmigheden; voor mij geen sprookjes meer, ik ken ze allemaal.

RIBADIER : (*Haalt de schouders op*) Ja, ja, jij hebt de lijst. (*Hij gaat aan de andere kant van de tafel zitten.*)

ANGELE : Precies. Hier, als je het soms zien wilt, bijvoorbeeld je algemene commissarissenvergadering, hé... wacht even... (*bladert*) Algemene... algemene.

RIBADIER : (*spottend*) Bij de A.

ANGELE : Dat klopt! (*vindt het woord*) Algemene commissarissen. Alsjeblieft. "Als ik een avondje pret wil gaan maken met vrolijk vrouwvolk, dan zeg ik tegen mijn vrouw dat ik een algemene commissarissenvergadering heb".

RIBADIER : Nou, en verder...

ANGELE : En verder! Daar blijkt dus uit dat als jij zegt dat je een algemene commissarissenvergadering hebt, dit betekent dat je een avondje pret gaat maken met vrolijk vrouwvolk.

RIBADIER : O, en daarom ben je... Nou, maar dat is ridicuul. Wat een onzin, dat boekje! Wat een onzin.

ANGELE : Ja ja... wind je maar op... wind je maar op... Maar toch krijg ik je nog wel eens te pakken.

RIBADIER : (*staat op*) Ach, laat me met rust! Als je wartaal begint uit te slaan.

ANGELE : (*staat op*) Sla ik wartaal uit? Sla ik wartaal uit?

RIBADIER : Ja, inderdaad, je slaat wartaal uit.

ANGELE : O ja... nou ik zal je laten zien wat voor wartaal ik uitsla. Je moet maar eens opletten of je nog verder door kunt gaan met je te gedragen zoals jij doet.

RIBADIER : Ik?

ANGELE : Jazeker. En ik zal alles te weten komen, begrijp je... alles - want ik heb liever zekerheid dan die twijfel die me razend maakt!

RIBADIER : (*woedend*) Ah!

ANGELE : (*Gaat links, eerst plan af.*) Alles.

Scène III

Ribadier.

RIBADIER : (*alleen*) O! En dan te bedenken dat ik met haar getrouwd ben omdat ik een goedgebouwde vrouw wou hebben. Dat is allemaal de schuld van die kaffer van een Robineau, (*duidt op het schilderij*) ...die altijd tegen me zei: "Ah, die vrouw van me, die is zo goedgebouwde!" Nooit eens: "Waar ga je naartoe of, waar ben je geweest". Nu, daar heb je dan die goedgebouwde vrouw! Dat is toch geen leven op die manier. Dat is onmogelijk voor een man om voortdurend zo begluurd en bewaakt te worden, vooral als ie op het punt staat een kleine liefdesaffaire te beginnen... (*Angèle komt binnen*) Hum! O, daar is ze weer...

Scène IV

Angèle, Ribadier.

RIBADIER : O! Ben je daar weer? (*Hij gaat rechts van de tafel zitten.*)

ANGELE : (*Gaat na een moment van aarzeling naar Ribadier toe*) Eugène, ik had ongelijk, wil je het me vergeven?

RIBADIER : Goed... maar wat helpt dat of ik het je vergeef, over vijf minuten begin je toch weer, net als een kind.

ANGELE : O nee, ik meen het, dat zul je zien.

RIBADIER : Ja, ja, dat weet ik. Dat heb je me al zo dikwijls gezegd.

ANGELE : Jawel, maar de andere keren meende ik niet echt wat ik zei, maar nu...

RIBADIER : Je meent het misschien wel echt, maar alleen niet erg lang. Enfin! (*Hij omhelst haar*)

ANGELE : (*geeft hem twee brieven*) Heus, heus! En ik zal je laten zien dat ik er spijt van heb - hier zijn twee brieven voor je! Ik wil ze niet eens lezen! (*Zij komt naar links voor*)

RIBADIER : O, maar dat is leuk! Wat zijn dat voor brieven? "De heer Ribadier, club van Parijs", nee maar, hoe kom jij daaraan?

ANGELE : Ik ben ze bij je club gaan halen.

RIBADIER : Wat, jij bent...

ANGELE : Ja, ik zei tegen de bediende die opendeed: "Mijn man heeft mij gevraagd om zijn post hier op te halen, mag ik die van u hebben?" En toen heeft hij ze me gegeven.

RIBADIER : Nee maar nou vraag ik je! Ik zal ze eens zeggen wat ik van ze denk, mijn post zo maar aan de een of ander mee te geven.

ANGELE : (*Gepikeerd, maar in een poging om vriendelijk te blijven.*) O dank je voor "zo maar de één of ander"

... Mag een vrouw dan niet eens meer de brieven van haar man op gaan halen?

RIBADIER : Nee.

ANGELE : Overigens wil je je misschien wel goed realiseren dat ik ze niet heb open gemaakt, die brieven van je.

RIBADIER : Goeie genade.

ANGELE : Je beweert toch altijd zo dat ik alles van je naga... nou als dat werkelijkheid was, dan... (*Ribadier haalt de schouders op*) Nou... en.. lees je ze niet?

RIBADIER : Wat?

ANGELE : Die brieven van je.

RIBADIER : O, ik heb de tijd.

ANGELE : Hoezo, ik heb de tijd? Er is dus iets wat ik niet weten mag of zien. Eerst moet ik de kamer uit hé, en dan doe je ze pas open.

RIBADIER : O! Wat ben jij lastig, God, wat ben jij lastig! Alsjeblieft, ze heeft me net gevraagd of ik het haar niet kwalijk wil nemen, en alsjeblieft! (*Bekijkt de brieven één voor één*) En wat zou je dan willen dat er in die brieven stond, hé? Trouwens lees ze maar! Ik zou niet weten waarvoor ik ze voor je verborgen zou moeten houden.

ANGELE : Ah!

RIBADIER : (*terzijde, terwijl hij naar rechts komt.*) Die zijn toch van geen belang. Dat zag ik aan het handschrift. (*Hij gaat op de canapé zitten*)

ANGELE : (*leest*) "Geachte collega, dit schrijven is om je te bevestigen dat ik volstrekt niet vergeten ben dat je me driehonderd frank hebt geleend."

RIBADIER : Nou, zie je, een collega die me driehonderd frank terugstuurt.

ANGELE : (*leest door*) "Leen mij er nu nog 200 frank bij, dan is het een rond bedrag dat ik je zo gauw mogelijk zal terugbetalen".

RIBADIER : Nee maar, nou vraag ik je!

ANGELE : Gefeliciteerd met de mannen waarop jij je geld uitzet.

RIBADIER : O!

ANGELE : (*pakt de andere brief*) En deze dan, met dat dunne handschrift. (*geeft hem de envelop*) En met dat een beetje arrogante opschrift "Wie mij neemt blijft bij me".

RIBADIER : (*Staat op en pakt haastig de brief*) "Wie mij neemt blijft bij me"? Wat moet dat voorstellen?

ANGELE : Wou je soms beweren dat die niet van een vrouw is?

RIBADIER : Maar daar begrijp ik niets van. (*Maakt de brief open*) "Geachte heer, het succes dat wij hebben gehad met onze nieuwe uitvinding "Dotje" maakt het tot onze plicht u dit bekoorlijk hydraulisch apparaatje aan te bevelen. Het is dan ook terecht dat wij het devies voeren "Wie mij neemt blijft bij me". De eenvoudige toepassing, de bescheiden aanschaffingsprijs, zowel als de smaakvolle vormgeving, die het tot een waarlijk gebruiksvoorwerpje stempelen, bevestigen op eclatante wijze de voorrang van dit apparaatje boven dat van dokter Equisier, hetwelk tot nu toe gebezigd werd...". (*Spreekt*) Nou, alsjeblieft daar heb je je vrouw!

ANGELE : Wat?

RIBADIER : Als dat alles was om me van het rechte pas te brengen...

ANGELE : Hoe kon ik nou weten dat dat opschrift "Wie mij neemt blijft bij mij" daar iets mee te maken had!

RIBADIER : Nou ja. Maar zo gaat het met alles. Eerst begin je me te beschuldigen en daarna realiseer je je pas dat al je verdenkingen volkomen ongegrond zijn! Dat is gewoon om gek van te worden! Achter alles wat ik doe zoek jij iets. Ik kan niet eens meer tegen de keukenmeid zeggen "Vanavond graag kalfslapjes" zonder dat jij denkt dat ik met haar naar bed wil! Dat is onmogelijk! Maar ik zeg je op die manier blijf ik niet

langer hier, dan ga ik het huis uit, als je dat maar weet!

ANGELE : Het huis uit?

RIBADIER : Ja. Mijn familie woont op het land. Nou goed daar ga ik dan heen... ik ga weer terug naar mijn moeder.
(*Hij gaat rechts op de canapé zitten.*)

ANGELE : Nee, Eugène, dat doe je niet.

RIBADIER : Jawel!

ANGELE : Eugène, vergeef me!

RIBADIER : Nou, hier, alweer!

ANGELE : Het was vervelend van me iets slechts van je te denken.

RIBADIER : (*als een kind*) Je zei...

ANGELE : (*Gaat rechts van de tafel zitten.*) Ik had beter moeten nadenken. Ik had je niet direct mogen beschuldigen.

RIBADIER : Dat vind je dus ook, hé?

ANGELE : Maar wat me zo verschrikkelijk achterdochtig heeft gemaakt dat is het voorbeeld van Robineau dat me maar steeds bijblijft.

RIBADIER : (*Staat op en komt zitten op de zijkant van de canapé, dicht bij Angèle.*) Maar begrijp nu toch eens lieve kindje, dat je helemaal de verkeerde kant uitgaat met je scheepjesboek van Robineau zaliger. Maar aangenomen dat je zelfs dacht dat het in me zou opkomen om je te bedriegen, dacht je dan dat ik gebruik zou maken van andermans afgezaagde trucjes... Nee! Je zult toch in elk geval moeten toegeven dat ik zelf ook een beetje originaliteit heb. Ik ben geen broodschrijver. Ik heb waarachtig geen behoefte aan de ideeën van anderen om nieuwe toneelstukken te maken.

ANGELE : Je moet helemaal geen stukken maken, je bent ingenieur. Doe niet als... Probeer niet viool te spelen.

RIBADIER : Maar zeg jij dan niet voortdurend tegen me, dat ik speel... Je zou me waarachtig op de duur nog zin in muziek geven.